

หน้าาก

บทที่ 45

“ บ้านของเราตกแต่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสียหายที่คุณยังเดินไม่ไหว เลยไม่ได้เห็นว่ามันสวยงามอยู่แค่ไหน ”

น้ำเสียงขมขื่นที่เจือหัวเราะทั้งยังแฝงกังวลวนดูต้นเย็บหยัน ตั้งอยู่ข้างๆ หู ร่างบอบบางบนที่นอนที่ปูผ้าสะอาดใหม่เอี่ยมได้แต่หายใจระรวย ดวงตาเปิดอยู่เพียงครึ่ง

เธอเห็นผ้าม่านบางอ่อนขยับไหว หน้าต่างกระจกเปิดกว้าง ปลอ่ยให้ลมธรรมชาติพัดผ่าน สภาพของห้องเคยคุ้น เธอเลือกสิ่งประกอบทุกอย่างด้วยตนเอง

“ ผมตั้งใจซื้อที่นี้ให้คุณอยู่ และก็ยังไม่เคยเปลี่ยนความตั้งใจ ” หนุ่มใหญ่พูดต่อ ปลายนิ้วไล่เช็ดน้ำตาให้เธอ

“ ทัดจะอยู่ ” หญิงสาวพึมพำ “ แต่อย่า...อย่าทำอะไรเขา...”

ประกายตาของคนฟังเครียดซึ่งดูต้นขึ้นทันที ก้มหน้าลงมาพูดซ้ำชัด “ ผมรับปากกับคุณเรื่องนั้นไม่ได้หรอก ”

“ ได้โปรด... ทัดขอร้อง...”

“ รู้ไหมว่าผมเพิ่งจะรู้ว่าหมอนั้นมันเป็นคนของไอ้ชรั่มภ ”

เสียงเครียดคล้ายดังลอดโทรศัพท์ หญิงสาวหลับตา พูดเสียงแผ่ว

“ ทัดเสียใจ...”

“ แต่ผมไม่เคยเสียใจ... จริงละผมเสียตลาดไป เสียเงินไปสองสามร้อยล้าน เสียคนที่เคยรักและไว้วางใจ แต่มันก็คุ้มกันกับบทเรียนที่ได้มา... รอให้พร้อมก่อน ผมจะย้อนกลับไปเล่นงานเจ้าชรั่มภมันบ้าง ที่นี่ย่าหวังเลยว่ามันจะมีอะไรเหลือ ” สีหน้าของเขาบอกความตั้งใจ ดวงตาสะท้อนประกายหมายมาดอาฆาตแค้นลึกกล้า

นายแพทย์ที่หนุ่มใหญ่เลือก ตามมาให้การรักษา หลังจากฉีดยาเสร็จยังแนะนำด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

“ ควรจะให้เธออยู่ที่โรงพยาบาลมากกว่านะครับ เพื่อว่ามีเหตุฉุกเฉินจะได้ช่วยทัน อาการเธอยังน่าเป็นห่วง น่าจะมีคนคอยดูแลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ”

“ ผมจะจัดให้มีคนคอยดูแล คุณหมอไม่ต้องเป็นห่วง ”

“ ผมจะเขียนรายละเอียดต่างๆไว้ คนที่มาดูแลจะได้เข้าใจว่า จะต้องทำอะไรในระหว่างที่ผมไม่อยู่ ”

นายแพทย์จากไป มีนางพยาบาลสองคนมาสับเปลี่ยนดูแลหญิงสาว ในสายตาของหญิงทั้งสอง จาริตเป็นสามีที่รักห่วงใยภรรยาอย่างยิ่ง ในยามค่ำคืนซึ่งนางพยาบาลจะเข้ามาดูแลเฉพาะตามเวลาที่กำหนดนั้น เธอจะเห็นร่างใหญ่สีหน้าเคร่งขรึมนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มข้างเตียง หรือไม่กี่แผ้วนิมองร่างที่หลับไหล เขานั่งหลับอยู่ตรงนั้นตลอดทั้งคืน

เธอทั้งสองได้แต่พูดกันถึงความรักของหนุ่มใหญ่ด้วยความนิยมชมชื่น...

พิธีทำบุญสวดศพของวาทีนผ่านไปด้วยความเรียบร้อย แม้การจากไปอย่างกะทันหันทำให้ไม่ได้จัดเตรียมงานอย่างสมเกียรติเท่าไรนัก และแขกที่มาร่วมงานก็น้อยกว่าที่คุณอรุณีคาดหมาย แต่สิ่งที่ตามมายิ่งเป็นเสมือนฝันร้าย เริ่มจากบริษัทประกันภัยอุบัติเหตุที่จะจ่ายเงินชดเชยการเสียชีวิตเพราะว่าเป็นการฆ่าตัวตาย หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ได้ข่าวจากคนรู้จัก ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกำลังดำเนินการตรวจสอบเรื่องของวาทีนหลายเรื่อง การฟอกเงิน การติดสินบน เจ้าหน้าที่ รวมทั้งการหลีกเลี่ยงภาษีชายและภานำเข้าเป็นเงินหลายร้อยล้านบาท การอายัดทรัพย์สินต่างๆ จะต้องเกิดตามมาอย่างแน่นอน

คุณอรุณี วิ่งเด่นแสวงหาความช่วยเหลือ แต่มิตรสหายที่เคยมีมิตรแน่นแฟ้นกลับหลบหาย บ้างก็หันหลังให้อย่างไม่ยติ

คุณอรุณีเพิ่งจะมาร้องไห้ด้วยความรันทดใจจริงๆ หลังจากที่สามีเสียชีวิตไปแล้วหลายวัน.....

ในช่วงของงานพิธีศพ ญาติยังพบจาริตมาอยู่ในงานด้วยสีหน้าเครียดขรึม แต่หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีไม่ได้นั่งอยู่นานและไม่ได้ทักทายพูดจากับภรรยาของผู้เสียชีวิต ญาติทมิ้วแต่ช่วยทำธุระต่างๆ รวมทั้งรับแขกจึงแทบจะไม่ได้พูดจากับนายจ้าง เขาเก็บงำเรื่องที่เขาส่งรายละเอียดบ้านพักบนภูเขาของทัตทยาให้รหัสไว้นอก หากจาริตรู้เขาคงไม่อยู่ในสถานะที่ปลอดภัย

วันที่เก้ากระดูกของวาทีนถูกโปรยลงสู่ผืนน้ำ ญาติซึ่งเป็นคนพาคุณอรุณีไปเรือกลับมาจึงได้รับรู้ว่าทัตทยาถูกจาริตพาออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว ชายหนุ่มโทรศัพท์ไปตามที่บ้านของเธอที่คอนโดมิเนียมริมแม่น้ำ แต่ไม่มีใครรับสาย

เขาจำต้องป็นสีหน้าขี้อมาถามข่าวคราวของทัตทยากับจาริต ราวกับไม่ระแคะระคายเรื่องใดๆ มาก่อน

“ เขาไม่สบาย แห้งลูกตอนไปเพชรบูรณ์ด้วยกัน นี่เพิ่งออกจากโรงพยาบาล พอดีกับบ้านใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็เลยขอไปพักที่นั่น ”

ท่าที่สงบเยือกเย็นของนายจ้างและข่าวคราวที่ได้รับรู้ ทำให้ ภูติรู้สึกเหมือนถูกกดทับหนักหน่วง จาริต เปิดเผยที่อยู่ของทัตทยาอย่างง่ายดาย และปิดช่องทางที่เขาจะไปเยี่ยมด้วยการพูดว่า

“ เขายังเพลียอยู่ ต้องพักผ่อนมากๆ ตอนนี้ผมไม่อยากให้เขา ได้ยินได้ฟังเรื่องพ่อ เอาไว้หายดีก่อนคุณค่อยไปเยี่ยมก็แล้วกัน ”

ชายหนุ่มไม่บอกให้รหัสรู้ เพราะกลัวว่าพี่ชายของระรินจะพาตัวเองเข้าไปติดเบ็ดที่วางล่อ แต่ว่ารหัสก็ตามหาความจริงได้เอง ในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ซึ่งทัตทยามาคอยดูแลการตกแต่งบ้านใหญ่ เธอก็เคยพูดให้รหัสฟัง ไม่ยากที่เขาจะรู้ว่าคฤหาสน์หลังนั้นตั้งอยู่ที่ไหน

“ ทัตปลอดภัยอยู่ในความดูแลของคุณจาริตแล้ว คุณอย่าพาตัวเข้าไปพบความยุ่งยากดีกว่า ” ภูติบอกชายหนุ่มอย่างเป็นห่วง

น้ำเสียงวิตกกังวลของอีกฝ่ายดังกลับมาว่า

“ อาการของทัตยังน่าเป็นห่วง นี่แทนที่จะให้อยู่โรงพยาบาล กลับพาไปอยู่ที่บ้าน ผมไม่เข้าใจเลยว่าจาริตต้องการอะไร ”

“ เขาต้องการให้คุณบุกเข้าไปนะซี จะอะไรเสียอีก ”

“ ผมต้องไปดูให้รู้ว่าทัตปลอดภัยหรือเปล่า ”

ภูติปรามว่า “ ถ้าคุณไม่อยากโดนอย่างเมฆก็อยู่ห่างๆ ไว้ดีกว่า คุณยังมีระรินกับน้องหลิวต้องดูแลนะครับ ผมจะหาทางไปดูทัตให้เอง ให้เขาหายดีก่อน แล้วค่อยหาทางกันใหม่ดีกว่า ”

“ แต่ถ้าเขาไม่หายล่ะ เขาเกือบจะตายเพราะตกเลือดตอนที่จาริตทิ้งไว้ให้ใครก็ไม่รู้ดูแลที่บ้านบนเขา ตัวเองกลับมาทางนี้แล้วคิดแต่จะแก้แค้นอย่างเดียว ”

“ ผมไม่อยากจะเชื่อว่าคุณจาริตจะปล่อยให้ทัตตาย ” ภูติเองก็พูดอย่างไม่มั่นใจเลย

อาการเจี๊ยบของรหัส ทำให้ภูติหนักกว่าอีกฝ่ายคล้อยตามด้วย ปลอบเสียงอ่อน

“ ใจเย็นๆ ผมจะหาทางเข้าไปดูทัตเร็วๆ นี้ ”

รหัสทอยากจะถามว่า เร็วๆ นี้คือเมื่อไรกันแน่ เขาจะทนใจเย็นรอได้อย่างไร...

ปองทองตามมาอธิบายถึงความจำเป็นให้รหัสฟัง

“ จาริตพาพวกมาขู่ที่ออฟฟิศ ปองกลัวก็เลยจำเป็นต้องบอกออกไปว่าผู้หญิงของเขาอยู่ที่ไหน ”

ชายหนุ่มมองเธออย่างโกรธเคืองเย็นชา รู้ว่าปองทองเน้นคำว่า ‘ ผู้หญิงของเขา ’ อย่างจงใจ “ ทัตเจ็บหนัก แต่ จาริต กลับพาออกจากโรงพยาบาลไปอยู่ที่บ้าน ไม่รู้ว่าป่านี้อจะเป็นอย่างไรบ้าง ”

“ เขาเป็นผัวเมียกัน เขาจะทำอะไรมันก็เป็นเรื่องของเขาไม่เกี่ยวกับเรา ” เธอเถียงด้วยประโยคเดิมๆ ก่อนจะวิงวอนอย่างไม่เคยทำมาก่อน “ คุณยังมีคนที่ต้องการคุณอยู่ทางนี้แหละ คุณมีริน มีน้องหลิว มีปอง โปรดอย่าทิ้งทุกอย่างเพราะผู้หญิง คนเดียวคนนั้นเลย ”

“ ถึงยังไงผมก็ไม่กลับไปทางเดิมอีกแล้ว ปองอย่ารอผมเลย... แต่ถ้าทัตทยาเป็นอะไรไป ผมจะไม่ลืมและไม่ให้อภัยปองเด็ดขาด ”

หญิงสาวผละ ที่สุดก็จากไปด้วยอาการร้องไห้เสียใจอย่างที่สุด

รหัสไม่สามารถจะตัดความห่วงกังวลออกไปได้ นึกถึงคฤหาสน์หลังใหญ่ใจกลางเมืองที่เขาเคยแอบไปเฝ้ามอง เห็นเงาคนเดินผ่านบ้างแต่ไม่มาก ยามรักษาการนั่งหลับอยู่ในป้อมสี่เหลี่ยมข้างประตูราวกับว่าไม่มีใครสนใจหากว่าใครจะป็นเข้าไปในบ้าน ชายหนุ่มเฝ้าแต่เป็นห่วงกังวลว่าทัตทยาจะเป็นอย่างไรบ้าง

ชายหนุ่ม รู้สึกตัวเมื่อมือบางๆ ของน้องหลิวแตะหัวเขา

ใบหน้าเล็กๆ กลมแป้นยิ้มสดใส เขาซ่อนร่างจ้อยขึ้นมาอุ้มไว้แนบอก เอียงแก้มให้พลาทวงถาม “ หอมชื่นใจ ” ครั้งแล้วครั้งเล่า

น้องหลิวไม่เคยจะปฏิเสธ... “ หอมชื่นใจ ” ของเธอ ชื่นเข้าไปถึงหัวใจของชายหนุ่มจริงๆ เขาประคองจุมพิตแก้มใสๆ นั้นบ้าง รู้สึกชื่นเข้าไปถึงหัวใจอย่างล้ำลึกกว่าที่เคย

ระรินยื่นมองพี่ชาย จู่ๆ น้ำตาก็หยาดออกมา รหัสหันมามองเห็นน้องสาวชับน้ำตาป้อย

“ ร้องให้ทำไม ”

เสียงถามขรั่ม ระรินหาคำตอบไม่ได้

หญิงสาวพาลูกเข้านอน กำลังเคลิ้มจะหลับเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นออกไปจากประตูบ้าน เธอลุกขึ้นทันทีถลาไปเกาะหน้าต่าง อยากจะเรียกไว้ก็ไม่ทันเสียแล้ว.....

ห้องนอนกว้างใหญ่ถูกปกคลุมด้วยความมืดและเงียบวังเวง ร่างบางนอนหนึ่งอยู่บนเตียงใหญ่ที่ปูลาดด้วยผ้าสีอ่อน ผ้าห่มนวมนิ่ม นวลปิดอยู่ก่อนรุ่ง หน้าต่างริมระเบียงเปิดกว้าง ลมธรรมชาติที่พัดผ่านตะแกรงมุ้งลวดพาให้มานอ่อนขยับไหว

ร่างของหนุ่มใหญ่หนึ่งอยู่บนเก้าอี้ห่างออกไปจากเตียง เสียงสัญญาณบีบๆ เบาๆ ที่ดังซอซอๆ กันจากกระเป่าเสื้อทำให้เขาขยับตัว สีหน้าเขาเครียดซึ่งขึ้นทันใจ ปรกกายตากร้าววาววาวราวกับสิ่งที่รอคอยกำลังจะมาถึง

เขาลุกขึ้นก้าวมาที่เตียง โบกหน้าขาวดูเด่นอยู่ในกรอบผมที่สยายเต็มหมอน เขาไล่ปลายนิ้วกับแก้มเธอเพื่อที่จะปลุกให้ตื่น ชั่วครู่หญิงสาวก็ลืมตาขึ้นด้วยความงุนงง

“ มีคนมาหาเธอ ” เขาบอกเธอด้วยรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

ร่างสูงถอยห่างแล้วหายไปในความมืด หญิงสาวผวาขึ้นด้วยความตกใจ ขยับตัวด้วยความยากลำบาก หลายวันมานี้ จาริตเฝ้าแต่บอกเธอว่า “ ทนอีกหน่อยนะตัดที่รัก พอจบเรื่องแล้วผมจะส่งคุณไปโรงพยาบาล แล้วคุณก็จะหายเป็นปกติเหมือนอย่างเดิม ”

เธอพอจะคาดเดาออก ได้แต่วิงวอนว่า “ อย่าทำร้ายเขาจะคะ ได้โปรดเถอะ ทัดยอมทุกอย่างขอเพียงคุณอย่าทำร้ายเขา ”

ปรกกายตาก็ฝ่ายหนึ่งยั้งวาววามดูตัน.....

ความเงียบกลับมารอบคลุม หญิงสาวพยายามฝืนความรู้สึกไม่ไหวหวงหลับเพราะฤทธิ์ยาและพิษไข้ แต่สติก็เลือนหายไปจนได้ หากเพียงชั่วครู่เธอก็ลืมตาขึ้นอีกครั้งเพราะสัมผัสที่คุ้นเคยและโหยหามืออบอุ่นประคองใบหน้า ลมหายใจอุ่นๆ รดรินลงมาเมื่อใครคนหนึ่งก้มหน้าลงมาจนใกล้

ภาพที่เห็นพร่าเลือน เพียงชั่วครู่ก็กระจ่างชัด ใบหน้าสีอ่อนมีไรเคราจางๆ รูปคางแข็งแรง คิ้วเข้มและดวงตาอ่อนโยนลอยอยู่ในระยะใกล้

“ คุณระ...!”

“ ตัวคุณร้อน ” ชายหนุ่มพูด “ คุณเป็นอย่างไรบ้าง ”

“ ไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้คะ ” หญิงสาวพึมพำอย่างร้อนรน “ เขา กำลังรอคุณอยู่ เขาจะทำร้ายคุณ ”

“ ผมแต่อยากจะทำดูให้รู้ว่าคุณไม่เป็นอะไรเท่านั้น ”

“ ฉันไม่เป็นไร คุณไปได้แล้ว เร็วๆ เข้า ”

“ ผมเป็นห่วงคุณ ผมรักคุณรู้ไหม ”

“ ถ้ารักก็รีบไปคะ ไปเดี๋ยวนี้...”

“ ตกลง ” ชายหนุ่มรับคำ ริมฝีปากอุ่นก้มลงมาจุมพิต “ ผมรักคุณมากนะ ”

“ ฉันรักคุณมากกว่า...” เธอกระซิบตอบ

ปรกกายตาก็ฝ่ายแพรวพราว “ แล้วคุณจะรู้ว่าใครรักใครมากกว่ากัน ”

ชายหนุ่มยึดกายขึ้น หากพอหันกลับ สวิตช์ไฟก็ถูกเปิดสว่าง หนุ่มสาวสะดุ้งวามเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ยืนตระหง่าน ปีนกระบอกลึก มีลวดลายทองฉลุลึกเสลาสวยงามเกินกว่าจะใช้เป็นอาวุธถูกกระซบอยู่ในมือ

ต่างคนต่างจ้องมองหน้ากัน ดวงตาของจาริตอาบไว้ด้วยความโกรธแค้นอาฆาตมาดร้ายอย่างที่สุด ไล่หนุ่มคนนี้ไม่เพียงแต่ทำให้เขาเสียทรัพย์สินเงินทอง แต่ยังดึงผู้หญิงของเขาไปเซยชมทั้งสองคน ความเสียใจไม่ร้ายเท่ากับเสียหน้าที่ถูกหยามหยัน !!

ในสีหน้าซึ่งซังเย็นชา ไก่ปิ่นในมือถูกปลายนิ้วเกี่ยวอย่างบรรจง เสียงดังเปรี้ยงสะท่อนก้อง ร่างสูงสะท้อนเอื้อมพร้อมกับเสียงกรีดร้องของหญิงสาว รหัทยังหันมามองเธออย่างหวังโย ร่างสูง ล้มลงนอนหนึ่งอยู่กับพื้น

หญิงสาวกรีดเสียงร้องแหบโหย น้ำตาทะเล็กราวกับทำนบทำลายในสายตาที่พร่าเลือน เธอเห็นจาริตถือปืนเถื่อนกระบอกลึกหนึ่งมาจัดใส่มือของคนที่นอนอาบเลือดอยู่กับพื้นห้อง จับมือที่ไร้การต่อต้านกดไกให้กระสุนลั่นไปในทิศทางที่เขายืนอยู่เมื่อครู่ก่อน ท่าที่เนิบนามมันใจราวกับได้วางแผนไว้แล้วเป็นอย่างดี

มีเสียงวิ้งตึงตึงแล้วผู้คนที่วิ่งเข้ามาทำเสียงเอะอะโวยวายทีละคนสองคน แล้วเธอก็ไม่ได้รับรู้อะไรอีกเลย.....